

Acte de record del llegat de Xirinacs al barri barceloní de la Sagrada Família

written by Amàlia Bosch | 27 de juliol de 2017

Lluís M. Xirinacs segueix de rigorosa actualitat, i més ara, que Catalunya es troba a les portes de declarar la independència de manera unilateral. El 25 de juliol, a la seu de l'ANC Sagrada Família, s'ha projectat el documental «Xirinacs, de l'amnistia a la independència», del periodista Xavier Montanyà i la realitzadora Lala Gomà, per iniciativa de Fundació Catalunya l'any 2001. L'acte ha estat ben concorregut i el cinefòrum posterior l'ha dirigit Núria Roig, de la Fundació Randa-Xirinacs, i Jaume Rodri, escultor i escriptor.

El material projectat alterna parts d'una entrevista feta a Xirinacs el 2000, amb fotografies i fragments de gravacions cinematogràfiques en blanc i negre sobre diferents situacions viscudes. Les vagues de fam, que s'estenen del 1969 al 1975, tenen un pes important en la vida de Xirinacs. Diu que no existeix una cultura de la no-violència, sinó que estem rodejats de conductes violents. «Les vagues de fam es fan per al poble, per a l'amic, no per a l'enemic», afirma, o també «es castiga la violència dels que es defensen». Altres fotogrames són els relatius a la seva estada davant la presó Model de Barcelona, que s'allarga del 25 de desembre de 1975 al 15 d'octubre de 1977 demanant l'amnistia dels presos polítics. Aquest any es dona l'amnistia, però molts presos socials a conseqüència de la dictadura no es beneficien d'aquesta mesura, denuncia Xirinacs. També és contundent el seu posicionament davant del consell de guerra de Burgos a uns militants d'ETA el 1970, que acaba amb la commutació per Franco de les penes de mort per les pressions que rep de totes bandes. El 1971 es funda l'Assemblea de Catalunya, l'objectiu de la qual és l'obtenció de l'amnistia, l'Estatut d'Autonomia

del 1932 i el restabliment de les llibertats i drets, com el de l'autodeterminació. Xirinacs n'és un dels impulsors.

El 1975 surt de la presó de Carabanchel després de 22 mesos de reclusió. Xirinacs és profundament crític amb el franquisme, que va patir perquè va elegir lliurement plantar-li cara. «Els últims dies del règim es va aguditzar la repressió, però un any després de morir el dictador la repressió era tant o més forta», diu en el documental, sense oblidar-se de puntualitzar que «un no-violent sempre reconeix de què se l'acusa, no se n'amaga».

El documental acaba amb els pactes de la Moncloa de 1977 «que no van ser un consens, sinó un popurri de democràcia i dictadura», l'elecció com a senador, la presentació de la seva candidatura en el BEAN (Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional), que s'ensorra perquè no va obtenir representació al Congrés dels Diputats ni al Parlament de Catalunya, i l'estada a la plaça Sant Jaume el 2000 en una campanya a favor dels Països Catalans.

Es deixa morir l'11 d'agost de 2007, a Ogassa (Ripollès), perquè se sent un home lliure.